

Székely Sára Május Elseji Felvonuláson

Azt hiszem, ez a kép az 1946. május elseji felvonuláson készült. A fiúk viszik a táblát, amire fel van írva, hogy 'OTDE', és magyarul is meg ívritül. Hátul jönnek a fiúk kerékpáron, és utánuk egy másik szervezet. Az első sorban balra van Margó, Lövith Márk Egon szobrász [A Centropa Lövith Márkkal is készített interjút. -- A szerk.] felesége, aki öt évvel volt idősebb, mint én, és együtt voltunk Budapesten az árvaházban. Mellette én vagyok, a harmadik Stein Muki, aki most Izraelben él. Mellette Löwenstein Anna, aki meghalt már vagy tizenöt éve. Annak idején mindegyiküket deportálták. Az O.T.D.E [Organizatia Tineretului Democrat Evreu / Zsidó Demokratikus Ifjúság Szervezete] keretében kulturális meg politikai tevékenységünk is volt, jártunk táncolni, kirándulunk a Hóvába, a Bükkbe [Kolozsvár környéki erdők. -- A szerk.]. Tehát nagyon szép szervezeti élet volt. Leginkább az én korosztályom, de a jövődő férjem is ott volt, aki nyolc évvel volt idősebb nálam. Dolgoztam, jártam a béketüntetésekre. Nagyon szép korszak volt az a fiatalok számára. Az étel nagyon gyenge volt, de naponta háromszor mégiscsak ettünk az otthonban. Azt hiszem, hogy a Joint segített, mert a hitközség akkoriban nagyon szegény volt. Hoztak ruhaneműt is, tudom, hogy a férjem egy időben magasított sarkú női cipőben járt, mert nem volt más, ami megfelelt volna az ő méretének. Nagyon nehéz volt, de mindnyájan együtt voltunk, és akik még élünk, barátok maradtunk azóta is. Lehet, hogy bizonyos dolgokat a mai eszem szerint nem kellett volna megtenni, túl nagy lelkesedéssel fogadtuk az új dolgokat, utóbb csalódások is értek, de nem sajnálom, hogy megéltem azokat az időket, szép szakasza volt az életemnek. Egyszer az otthonban lakó lányok -- ha jól emlékszem, vagy tizennégyen-tizennyolcan voltunk a mi hálónkban, és volt egy zuhanyozó -- azt mondták: 'Nem látod, hogy Székely Imi egyfolytában körülötted van?' Én jó barátságban voltam mindenkivel, valóban, amikor páran fölkhívták a figyelmemet? [észrevettem én is]. Imi nyáron folyton hívott a strandra. Nem tudtam úszni, és mondtam, hogy nem megyek, mert nincs fürdőruhám. Erre a barátnőm [Lövith Margó], aki vagy öt évvel idősebb volt, mint én -- Lövith Márk Egon szobrász felesége, aki együtt volt velem az árvaházban, és ott kitanulta a fehérnemű-varrónői mesterséget --, varrt nekem fürdőruhát egy szoknyából, amit a Jointtól kaptunk. Rózsaszínű szoknya volt, nagy ezüstszerű virágokkal. Szólt Iminek, hogy most már van fürdőruhám. Úgyhogy elmentünk a cipőgyár sporttelepére, ahol volt úszómedence. Fürödtünk, aztán mondtam, hogy napozni akarok. Ott üldögéltünk, beszélgettünk, egyszer csak Imi azt mondta: 'Sárika, mi lenne, ha hozzám jönnél feleségül?' Erre én: 'Jaj, Imi, de hát tudod-e, hogy mennyi idős vagyok?'

Kérdi: 'Mennyi?' 'Hát -- mondom -- vagy tizenöt és fél.' [Vagyis 1946 nyaráról van szó. -- A szerk.] Azt mondja: 'Akkor is házasodjunk össze.' Azt válaszoltam, hogy még gondolkodnom kell ezen, tanácsot kell kérnem valakitől. Persze hogy szerettem volna, de úgy olvastam valahol a könyvekben, vagy hallottam a lányoktól, hogy ezt így kell. Visszamentünk a vízbe, és délután, jó későn, már jól leéégve, amint jöttünk az otthon felé, azt mondtam neki: 'Tudod, mit, Imi, én összeházasodom veled.' Nyolc évvel volt idősebb, mint én, huszonnégy éves, komoly fiú.